

A felhők

Itt akkor a legszebb a táj, ha felhős az ég. Az erdők és a puszták sűrű egymásutánja, a homokos földek és a borókások, a százéves nyárfa a határban. Azon gondolkodom, hogy hogy fogsz emlékezni rám. Mi marad meg benned az itthoni sétákból, a biciklizésekből a határban, kötődsz-e majd ide legalább egy kicsit. Ez síkvidék. Alföld. Az is eszembe jut, mostanában egyre sűrűbben, hogy ki ültette a környékbeli erdőket. Mi lenne, ha az egész környék egy végeláthatatlan fatenger lenne. Nem tudom, maradt-e fenn bármiféle dokumentáció az erdőtelepítőkről. Vagy mi az erdők neve. Talán nem is lényeges, hogy mi marad meg belőlem benned. A pusztaszag, a tücsökzene és a tehénlepények korongjai, vagy egy mezítlás öregember a vetésben. Nyomot hagyni felesleges.

A szerelem

Amikor először mutattam meg neked a falut, anya sárga biciklijével jöttél. Sokat beszéltem. Mutogattam, mi micsoda, ki hol lakik, meséltem, melyik utcarészlet hogy nézett ki korábban, hol voltak óriási, égig érő fák. A tanyaúra is kimentünk, ahol elmeséltem nagyapám emlékeit, mintha az enyémekek lennének. Felsétáltunk egy kis dombra, ahonnan belátható volt az egész táj, a pusztával, a gödrökkel, az erdőkkel, a faluszéli házakkal. Hazafelé már szürkületben tartottunk, sokan slauggal locsolták az utcát, hogy frissüljön a föld a nagy melegben. A kezemet

szagolgattam, a kézkrémed érződött rajta, általában még két napig kitart. Otthon a kutyák fogadtak, vacsora, a szűk, könyvekkel telezsúfolt, zöld szoba. Éjszaka az jutott eszembe, hogy te vajon mire gondolsz közben. Majd mindketten megszokjuk, hogy egyedül vagyunk, mondtad. Nem beszélek soha magamról, mondtam.

A táncos

Sokat gondoltam rá, hogy egyszer majd biztosan megismersz egy kiváló táncost. Valakit, akinek lehenyerlő lesz a személye, a gesztusai, az eleganciája. Valakit, akinek nem kell folyton azt mondani, hogy húzd ki magad. Valakit, akivel magától értetődő lesz minden, minden húzás, átvető, váltás, forgatás, kidobás. Valakit, aki tökéletesen tud bánni a testével, akivel kijön minden, aki minden helyzetben megtart, irányít, hogy ha akarnád, se tudj rontani. Valakit, aki határozott. Valakit, aki egy legényest vagy pontozót is úgy tud, mint senki, akit azelőtt láttál. Valakit, aki elfeledteti veled a külvilágot, a múltadat, a jövődet, a munkád, még a lépést és a falut és a dialektust is, és csak a zene lesz, a brácsa lüktető zúgása, az elmosódott képek, az izzadtságsgzag. És egy öregember, egy teljesen más tájegységen, ahogy erre gondol.